

1 **Vítězslav Nezval: Anička skřítek a Slaměný Hubert**

2

3 *Část druhá*

4 **V zoologické zahradě**

5

6 *Kapitola sedmnáctá, ve které Anička skřítek a Slaměný Hubert jsou zkoušeni*

7

8 „Kolik je jedna a jedna?“ otázal se Papoušek, který mezitím trochu ochraptěl.

9 „Jedna a jedna jsou dvě,“ odpověděl Slaměný Hubert.

10 „Jak? Dvě?“ řekl udiveně Papoušek a hlasitě se rozesmál.

11 „Ano, jedna a jedna jsou dvě,“ podotkla Anička skřítek.

12 Papoušek se hlasitě smál. Když se dost nasmál, pravil:

13 „To se musí dát na konferenci k lepšímu!“

14 Pak se znovu hlasitě rozesmál. Když se dost nasmál, pravil:

15 „Takové žáky jsme tu ještě neměli!“

16 A dodal:

17 „Jedna a jedna jsou žluté střevíce!“

18 Teď se neubráníl smíchu Slaměný Hubert. Anička skřítek se také zasmála.

19 „Kolik je jedna a jedna?“

20 „Jedna a jedna jsou oslí uši,“ odpověděl Slaměný Hubert.

21 Anička skřítek se neubráníla smíchu.

22 „Dobře,“ pravil Papoušek a přestal se čepýřit.

23 „Kolik je půl a půl?“

24 „Jedna!“ odpověděla Anička.

25 Papoušek se hrozně rozčepýřil:

26 „Budete tahat parní válec, uděláte-li ještě patnáct takových chyb. To je hrozné, to je hrozné!“

27 Když se Papoušek vynářikal, řekl klidně:

28 „Půl a půl jsou žluté polobotky. Pamatujte si to a sedněte si!“

29 Anička si sedla. Nevěděla, má-li plakat nebo se smát.

30 „Kolik je půl a půl?“

31 Slaměný Hubert vstal a odpověděl:

32 „Půl a půl je vajíčko!“

33 „Výborně!“ zvolal Papoušek. „Zdá se mi, že jste se přece jen učil. Postupujete z Početnice do Hvězdářství!“

35 Vtom se jal Papoušek chrlit ze sebe strašlivé výkřiky. Anička skřítek si povšimla, že Osel spí. Když ze sebe chrlil Papoušek ty strašlivé výkřiky, Osel se probudil a pohleděl provinile na zemi.

38 „Postoupil z Početnice do Hvězdářství!“ vykřikl Papoušek na Osla a pokračoval: „Oslovi je patrně jedno, že postoupil z Početnice do Hvězdářství!“

40 Tu se Osel vzpamatoval a hluboce se uklonil Slaměnému Hubertovi.

41 „Ať se to vícekrát neopakuje!“ řekl Papoušek přísně a otázal se Slaměného Huberta:

42 „Co myslíte, že jsou hvězdy?“

43 „Hvězdy jsou světla!“ pravila Anička skřítek.

44 „Slečna si myslí, že jsme v Početnici a že můžeme dělat chyby. To se slečna mýlí! Jsme v Hvězdářství a zde má každá chyba obrovské důsledky. Poněvadž slečna udělala chybu, spadla hvězda. To není od slečny hezké. Mohla by se stydět!“

47 „Hvězdy jsou...“ řekl Slaměný Hubert a rozmýšlel se, co jsou asi v zoologické škole hvězdy.

48 „Dobře. Hvězdy jsou,“ pravil Papoušek a dodal: „Ne, že by to byla chyba, hvězdy skutečně jsou, co jsou však hvězdy?“

50 „Hvězdy jsou myši,“ pošeptala Anička Slaměnému Hubertovi.

51 Tu se jal Papoušek klanět Aničce a pravil:

52 „Již jsme tu dávno neměli tak skromného učence. Nejenže jste si nedala svou odpověď patentovat, nýbrž přicházíte s ní na pomoc nejlepšímu žákovi. Postupujete z Početnice do Přírodopisu.“

55 Když to papoušek říkal, stále se Aničce přitom klaněl a také mu tekly slzy. Opice se přestala šklebit a udělala tři kotrmelce.

57 „Co je pampeliška?“ otázal se něžně Papoušek.

58 „Pampeliška je liška s bílým ohonem, z kterého padá peří,“ pravila Anička skřítek.

59 „Jak krásné, jak krásné!“ říkal něžně Papoušek a sem tam se ještě uklonil.

60 Pak kladl rychle za sebou otázky. Jednou odpověděl Slaměný Hubert, podruhé odpověděla
61 Anička. Odpovídali rychle a Papoušek kladl rychle nové otázky:
62 „Co je blesk?“
63 „Blesk je zásuvka plná staniolu.“
64 „Co je krtek?“
65 „Krtek je vypasené dláto.“
66 „Co je Mléčná dráha?“
67 „Mléčná dráha jsou prázdniny na nebi!“
68 „Co je západ slunce?“
69 „Západ slunce je lampión.“
70 „Co je hrách?“
71 „Hrách je vojenský bubínek.“
72 „Co je potkan?“
73 „Potkan je potkání se ocásku a nabubřelé švestky.“
74 „Co je ropucha?“
75 „Ropucha je rukavice bez prstů.“
76 „Co je havran?“
77 „Havran je kaňka na bílém sněhu.“
78 „Co je večerní rybník?“
79 „Večerní rybník je balón na odletu.“
80 „Co je rosnička?“
81 „Rosnička je zvoneček.“
82 „Co je sůva?“
83 „Sůva je hlásná trouba!“
84 Tak kladl Papoušek rychle za sebou otázky a tak na ně rychle Slaměný Hubert s Aničkou
85 odpovídali.
86 Papoušek říkal stále, že je to krásné, říkal to něžně a stále se přitom klaněl. Také uronil sem
87 tam slzu.
88 Když tak uronil sem tam slzu, trochu se rozčepýřil, ale ne jako když se zlobí, a pravil:
89 „Máte zoologické vyznamenání!“
90 Pak se obrátil na Osla a řekl mu:
91 „Jděte oznámit Nejvyššímu pánovi, že dva žáci dostali zoologické vyznamenání. Ať se vystrojí
92 slavnost první třídy. Pak odevzdá Nejvyšší pán žákům diplom. Ne aby někdo chyběl v
93 průvodu! Pospěšte si!“
94 Osel si tedy pospíšil a odklusal.
95 „Nyní půjdeme dále. Kde jsme přestali? Ach ano. U kamenné doby. Dejte tedy prosím pozor,
96 co je kamenná doba. Kamenná doba je vysoký dům z cihel. Má čtyřicet poschodí a v každém
97 je dvanáct století. Jedno století je století namazaných krajců. Druhé století je století jara. Třetí
98 století... Ale ne, mám to všechno přeházeno! Promiňte, dámy a pánové, vítr mi přeházal
99 přednášku o kamenné době.“

100 • **Nezval, Vítězslav: Anička skřítek a Slaměný Hubert**, Československý spisovatel, Praha
101 1979
102